

elroto.elpais@gmail.com

No és **imprecisió** sinó ocultació, camuflament i deliberada confusió. Són les principals característiques de l'aparent diàleg social. Ho hem anat comprovant les darreres setmanes en el (no) debat envers la santa reforma laboral. Ací mateix n'he fet **un seguiment**. La beateria reformista s'ha limitat a passejar la santa sense oferir cap mena de transparència argumentativa. Pocs han declarat obertament l'interès que els mena: abaratir els acomiadaments. Patronal, polítics, banquers, saberuts economistes..., és a dir, el que entenem per poders fàctics, han insistit devotament en la mateixa consigna, que reforma no equival a abaratiment, i han optat de manera descarada per l'eufemisme i el subterfugi: la necessària supressió de la dualitat indefinida/temporal en les contractacions. L'altre dia, en canvi, vaig topar per primera vegada amb l'**article** d'un economista, Samuel Bentolila (**Cemfi**), signatari del vexatori **Manifest dels Cent**, on hi reconeixia explícitament la tisorada a les indemnitzacions per acomiadament. Ho explicava així, servint-se de nivells: «Por ello la propuesta propugna que a la vez que se suprimen los contratos temporales se introduzca para las nuevas contrataciones un contrato único indefinido con indemnización creciente con la antigüedad, que empiece en un nivel algo superior al de los actuales contratos temporales y acabe en un nivel algo inferior al de los actuales indefinidos». Molt bé, ja s'ha confessat vostè. En canvi, més avant, Bentolila tenia encara la barra de repetir la consigna: «Nótese que reforma laboral y abaratamiento del despido no son sinónimos». Venta-li-la a **Bentolila!** Traducció simultània: «Volem abaratir els acomiadaments en els contractes indefinits i millorar-la en els temporals, però, 'nótese', reforma i abaratiment no són sinònims». És clar, tècnicament, no és una sinonímia estricta com la d'estiuenc i estival, però sí com la de copular i fotre. Com batejaria el nostre expert, si no, això d'acabar en un nivell «algo» inferior al dels actuals indefinits? *Flexinseguretat?* De fet, si la indemnització, segons la proposta, ha d'anar creixent amb l'antiguitat, quin és l'argument social —i

no purament mercantilista— pel qual s’hauria de reduir el màxim dels 45 dies per any treballat als empleats més antics, cas d’acomiadament improcedent?

Aquests experts que esquarteren drets i protecció social dels treballadors sovint ho vesteixen tot de ciència econòmica —la mateixa ciència, per cert, que ens ha menat a aquesta crisi—, per justificar el supremacisme i els interessos de la burgesia, igual que, a principis de segle passat, alguns científics raonaven amb tota mena de particularitats fisiològiques que els negres eren una raça inferior.

Primera fal·làcia: aquests economistes entenen, per exemple, que l’expressió «*abaratiment de l’acomiadament*» només podria usar-se en cas que la indemnització es reduïra per a tots els tipus de contractes i no solament quan afecta els indefinits. Segona fal·làcia: també expliquen que, augmentant la base inicial d’indemnització en els temporals i reduïnt la màxima en els indefinits, s’aconseguiria un augment de la mitjana general de totes les indemnitzacions. És a dir, que si el meu veí té quatre cotxes i jo no en tinc cap, aquesta ciència explica que tenim dos cotxes cadascú. En fi, no ens hauria de sorprendre gens que això ho escriga un funcionari indefinit i burgès. El [conflicte](#) és que n’estan convençuts, que volen la reforma com siga i sembla que, si cal, [per damunt del nostre cadàver](#). **Carpe diem.**

